

privat Grund for mig til at ønske at komme til at leve under helt nye Forhold . . . Men den kan jeg, som sagt, ikke tale om.“

Han gik hen til Vinduet og blev staaende der med Ryggen til Stuen. Men et Øjeblik efter vendte han tilbage og satte sig igen i Sofaen hos Fru Bertha, idet han i sin Forknythed tog hendes Haand.

„Jo, Tante, *du* alene skal vide, hvordan det staar til her i Huset. Saa pinligt det ogsaa er for mig at tale om det, — jeg trænger til et Menneskes Fortrolighed. Jeg har haft en stor Sorg. Derfor er jeg i disse Dage, som jeg er. Jeg kan ikke samle mig til nogen Ting. Der har været Timer, hvor jeg var ved at miste min Forstand.“

„Men Gud, hvad er det?“

„Har du ikke mærket, Tante, at ikke alting mellem Vilhelmine og mig er, som det skal være?“

„Naa ja, I har lidt vanskeligt ved at komme overens.“

„Det er ikke blot det. Jeg kan naturligvis ikke gaa i Detailler. Jeg kan kun sige, at Vilhelmine viser mig en Ligegyldighed, som ingen Mand kan finde sig i. Forandrer hun sig ikke, maa vi skilles.“

„Er det saa alvorligt?“

„Det er meget alvorligt. Jeg tror ganske vist ikke, at Vilhelmine har begaaet noget absolut utilladeligt; men der er altsaa en anden Mand, som hun interesserer sig for, og det er min bestemte Hensigt at forlange Skilsmisse, dersom Forholdet ikke forandres.“

„Sig mig, John, veed din Svigerfar noget om detteher?“

„Min Svigerfar? Det er ganske lige meget med ham. Kan du tænke dig, — den Pakhuskarl er fornærmet paa sin Datters Vegne, fordi jeg ikke har kunnet indføre hende hos Egnens Lensadel paa Grund af mit politiske Standpunkt. Det er det samme, Vilhelmine stadig har bebrejdet mig, at jeg ingen passende Omgang har skaffet hende, og jeg maa jo indrømme, at *hun* paa det Punkt har nogen Ret til at beklage sig. Men — ikke sandt, Tante? — dersom jeg nu kunde blive valgt og vi kunde bosætte os i København, saa vilde med eet alt forandres. Vi kunde der